Dansk Kvindesamfunds Regnskab for 1900.

Indtægt:

1900					
Januar 1.	Beholdning fra forrige Aar				Kr. 242.66
Februar 14.	Sorøkredsen betalt Restance fra 1899		I.		15.00
	Medlemsbidrag i Aarets Løb:	Svendborg	II.	26.50	
	— —	Aarhus	III.	21.75	
	— —	Ringkøbing	IV.	34.25	
	— —	Aalborg	V.	20.25	
	— —	Odense	VI.	9.75	
	— —	Horsens	VII.	37.50	
	— —	Kbhvn.	VIII.	110.00	
	— —	Rønne	IX.	9.25	
	— —	Odder	X.	13.50	
	— —	Sorø	XI.	20.25	
Vejstrup ophører at være Kreds			XII.		
					303.00
Decbr. 31.	Renter				7.80
					568.46

1901
Januar 1. Beholdning Kr. 74.71.

Udgift:

				Kr.
1900				
a.	Betalt Sekretæren for trykt Dagsorden, Stemmesedler etc. i Anledning af Fællesmødet	Bil. 1.	8.17	
	Betalt forrige Aars Sekretær hendes Udgifter	» 2.	18.14	
	Betalt Formanden for Udlæg efter Bilag	» 3.	10.00	
	Betalt Kassererens Udlæg i Aarets Løb	» 4.	9.19	
	Dansk Kvindesamfunds Lykønskningstelegram til Miss Anthony paa hendes 80-aarige Fødselsdag	Bil. 5.	12.15	57.65
b.	Bidrag til Dansk Kvinderaad for 1900	Bil. 6.		20.00
c.	Til Bladet »Kvinden og Samfundet«	Bil. 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13.		320.00
d.	Betalt Fællesstyrelsens Møde i København d. 2. April i Anledning af Geheimekonferensraadinde Andræs Mindelegat	Bil. 14, 14a		54.10
e.	Betalt i Anledning af Delegeretmødet i Odense 20-21. Maj.	Bil. 15		32.00
f.	Fru Berg Nielsen for et Foredrag i Lyngby	» 16		10.00
Decbr. 31.	Beholdning, der bliver at overføre til næste Aars Regnskab			74.71
				568.46.

Odense, den 29. Januar 1901.

Frida Schmidt.

Regnskabet er revideret og befundet at være rigtigt.

København, Februar 1901.

Anna Hjort.

Frøken Hjorts Mening tiltrædes med den Bemærkning, at jeg ikke har haft Lejlighed til at efterse Kassebeholdningen.

Louise Høgsbro,
f. Raunsøe.

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Nørregade 33, St.

København K.

Kvinden som Konkurrent.

Der fortælles, at Northern Pacific R. R. staar i Begreb med at afskedige alle sine kvindelige Stenografister. Ikke fordi de gør deres Arbejde daarligt; tværtimod, de tilfredsstiller i saa Henseende de højeste Fordringer, der kan stilles. Men fordi de under den daglige Nedskrivning af dikterede Breve erhverver sig et Kendskab til Forretningens Gang i Almindelighed, der vilde være af stor Betydning for den unge Mand ved hans Forfremmelse højere og højere op paa Kontorstigen. Dette lyder jo paa en vis Maade meget fornuftigt, men saa spørger man: hvorfor forfremme I ikke disse unge Damer, saa snart de er i Besiddelse af dette almindelige Kendskab? og derpaa vil der sikkert i ni Tilfælde ud af ti ikke være noget tilfredsstillende Svar at give. Uden just at være synderlig dybt indviet i Kontorlivets Hemmeligheder har vi dog sét Tilfælde, i hvilke en intelligent, klarhovedet, snarraadig ung Dame blev samvittighedsfuldt holdt nede ved hendes Stenografapparat, skønt det var tydeligt nok for alle, at Forretningen vilde have været godt tjent med, at hun byttede Plads med Kassereren eller Bogføreren eller Principalen selv. Der er ofte noget yderst uretfærdigt i Ordningen af disse Forhold, og den eneste Undskyldning, der kan fremføres for denne Uretfærdighed, er den, at det hele skriver sig fra Dumhed.

(Nordlyset).

Den som kysser Pigerne —

Af Helene von Bøhlau.

(Fortsat.)

»Den Mand, som har en Have!« og lignende.

I Hr. Tiburtsius's Have var der saamænd ogsaa et Ildsted med Rist, som hans Tænder løb i Vand ved, naar han stod foran det. Men saadan en Pølse med al den Allarm, der fulgte med. Nej nej, det gik aldrig an.

En skøn Eftermiddag, da Lavinen, som han havde ladet sig fortælle, rullede afsted i Retning af Trølesdorf, gik han igen i Haven. Det var ham ikke længer saa let at skyde sig ind under »Embedsforretninger«, naar Fruen sagde: »Men lille Gustav, i Dag kommer Du dog vel med? Kan Du da ikke i det mindste gaa os i Møde?« Det havde jo dog aldrig før været saadan, tænkte hun og saa forundret paa ham. Og nu, da han stod i Haven, faldt det ham tungt paa Sindet, at saaledes kunde det ikke blive ved at gaa i Længden, og den Tanke stemte ham helt bedrøvelig. Men saa tænkte han som andre Gavtyve: »Er det gaaet hidtil, saa gaar det vel fremdeles«, og vandede sin Salat og sine Radiser og alt det andet, som Blikkenslager Lange havde saaet, og som Hr. Tiburtsius skulde høste.

Det Spørgsmaal fo'r ham ogsaa gennem Hovedet, hvor han dog skulde hen med alle de Grøntsager, og naar Frugten blev moden — Kirsebærrene skinnede allerede rødgyldne mellem de grønne Grene — ja, hvad skulde han gøre med alle de gode Ting? hm! — det vidste han ikke rigtig. Han var ikke saa vel til Mode som ellers. Alle Slags Tanker, som han helst vilde ryste af sig, trængte sig i Dag ind paa ham. Det laa maaske i Luften, som var graa og tung. Bækken brusede udenfor som før, men Møllens Klapren lød saa underlig truende.

Han gav sig tidligere end sædvanlig paa Hjemvejen. Det var endnu helt lyst, da han forsigtig aabnede sin Havelaage og saa sig om: til venstre var der ikke et Menneske at se; til højre — han stod som ramt af Lynet — det flimrede for hans Øjne! Kun tre Havelaager borte saa han den, Lavinen! Hvor havde han haft sine Øren henne? Med hvilken Larm kom den ikke rullende! Han syntes, det var Tusinder af Mennesker, Tusinder af Hatte, af Arme, der slingrede, af Strikkeposer og nikkende Parasoller. Ja, det var Lavinen, som i Dag skulde have været i Trølesdorf! Den ulykkelige Mand svimlede.

»Ja men, ja men — ih nej dog — hvad er dog dette her?« hævede der sig forskellige Stemmer op af Larmen.

»Men lille Gustav — lille Gustav!« Det var Fruens Stemme, og nu gik det op for ham, at han endnu holdt Haanden paa Laasen — det havde hele Lavinen set, og der var intet at gøre ved. Han lod Haanden blive, hvor den var, og blev ubevægelig staaende — de flokkedes om ham.

»Naa, Gamle, hvad er nu dette her?« lo Apotekeren i Skægget.

Den gamle Kummerfeld trængte sig frem og stirrede paa Hr. Tiburtsius med sine store, runde Øjne.

»Men lille Gustav! — Men lille Gustav!« lød paany hans Hustrus skrattende Stemme. »Hvad er dog det? Men Gustav dog! Hvor kommer du fra? Har du Embedsforretninger her?« Det lød meget alvorligt, og lige som om der vilde komme en hel Mængde bagefter. De trængte sig allesammen omkring ham, som i en Leg, der var meget yndet — og det er den da endnu — blandt Weimars Gadeungdom, og hvorved altid den, der staar i Midten, er udsat for at blive klemt ihjel.

Men Hr. Tiburtsius fattede sig, samlede al sin Kraft og sagde: »Dette er min Have. Jeg — jeg har — jeg kommer fra min Have. Jeg har nemlig købt mig en Have.«

»Men lille Gustav!« raabte Fru Tiburtsius som en lille, fuldt ladet, Tordensky. Og det var sandelig det ringeste, hun kunde raabe. Men den lille tykke Frue var Mester i at putte ganske utrolig meget ind i et eneste »Men lille Gustav«

Hun havde indrettet sig meget bekvemt i denne Henseende, ligesom overhovedet i sin hele Husholdning. »Men lille Gustav!« i hundrede Variationer. Hun kunde spille hele Musikstykker paa denne ene Violinstreng.

Og hendes Mand havde et fint Øre for de forskellige Tonearter. Han gik i Takt derefter som en gammel Militærhest.

Kummerfeld sagde i en Tone, som om han stod paa Skuepladsen og talte ud til Publikum: »Han har altsaa købt en Have og hverken Hest eller Vogn.«

Og Mamsel Muskulus kvidrede; »Ih, du godeste!« — »Ih, du godeste!«

»Sapperlot!« raabte Apotekeren

En Moder.

Aa, kom han dog ikke, kom han ikke — Sønnen. Det var nu paa tredje Nat, han morede sig med Kammerateme.

Hun krøb sammen i Sengen og stirrede ud i Mørket.

Fik denne Nat da aldrig Ende! Som hun hadede det tunge, røde Vinduesgardin, hvor ikke en Lysstraale kunde trænge igennem, som ikke kunde sige hende, om det var Nat eller Morgen.

Og saa stille her var! Ikke en Lyd, ikke en Gang Mandens Snorken hørte hun. De andre Nætter havde hun været ved at fortvivle over denne langtrukne Lyd, slet ikke kunnet ligge stille af bare Nervøsitet — og i Nat længtes hun næsten efter den. Hun syntes, hun kunde høre sit eget Hjerte banke. Aa, saa stille, saa stille her var.

Laa han ikke der i Mørket og belurede hende! Hun syntes, hun kunde høre hans Øjenlaag bevæge sig og se hans Blik stift heftet paa sig. Om lidt vilde han maaske spørge, om hun fejlede noget — hun holdt Vejret i Angst.

Aa, nej, nej — saa var jo alt tabt. Hun kendte hans voldsomme Hidsighed.

Hun tog sig sammen i et Ryk. Nu vilde hun ogsaa beherske sig, alt skulde ikke ødelægges for hendes Dumheds Skyld. Hun krøb endnu tættere sammen under Tæpperne og lod, som hun sov — saa behøvede hun da ikke at svare, hvis han skulde finde paa at spørge. Hun begyndte at trække Vejret dybt; men gennem Mørket syntes hun at se hans Øjne spotte. For bedre at overbevise, pustede hun langtrukkent; men det blev ikke naturligt, og efterhaanden som Angsten for Sønnen tog hende igen, blev det højere og højere — i Nattens Stilhed lød det som tunge, stønnende Suk.

Men med et sad hun oprejst. Langt borte hørte hun Raab og vilde Hyl. Det var Povl og Kammerateme!

Nærmere og nærmere kom de — de kom forbi! I Angst knugede hun Hænderne sammen og bøjede sig hen mod Manden. Gud ske Lov! han sov. Hun hørte, hvor tungt og regelmæssigt han trak Vejret.

Udenfor blev Raabene vildere og vildere.

Stille — Povl, Povl, bad hun i Angst og med Fingrene i hinanden.

Nu hørte hun tydeligt Povls Stemme. Han lallede en Sang med tykt Mæle, en Sang, hun havde lært ham som lille Dreng, naar han sad paa hendes Skød:

»Hønsefødder og Gullerødder
og Halsen af en Svane.
Den, der kysser Pigerne,
han har en hæslig Vane«.

Han begyndte forfra igen; men midt i Sangen slog det Klik for ham. Kammerateme hujede og raabte: »Bravo, Povl, skal vi saa ikke have — Visselulle, du min lille.....«

Nu var de forbi; men endnu kunde hun høre Povls Hikken.

Manden sov stadig. Rystende af Kulde, gemte hun sig under Tæppet igen.

Der faldt Ro over hende. Nu, Povl var saa nær, maatte han da gaa op og lægge sig. Hun lyttedeog lyttede.

Jo, var der ikke nogen nu. Hun syntes at høre listende, sjokkende Strømpefødder over Loftet. Saa blev alt stille.

Men hvorfor gik han ikke ind paa sit Værelse!

Hun lyttede igen — alt var stille. Maaske var det blot hendes ophidsede Fantasi, der havde bedraget hende. Povl var nok gaaet videre med Kammerateme.

Bitterheden tog hende. De gamle, fordærvede Fyre, og saa hendes Dreng, saa ung endnu!

Men hvad var det! Nu hørte hun aldeles tydeligt de sjokkende Trin igen. Var det Povl, eller var det ikke? — Denne Uvished holdt hun ikke ud.

Sagte listede hun ud af Sengen og hen til Døren. Forsigtigt drejede hun Laasens Haandtag om, alligevel knirkede den, og Manden drejede sig i Sengen. Saa stod hun lidt og ventede, og saa prøvede hun sig frem igen. Denne Gang fik hun den op; men Manden vaagnede.

»Hvem der«, sagde han lidt søvndrukkent.